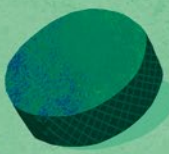
COSMOPOLIS

Upřímné, surové a nesmírně sexy.
ELENA ARMAS

KŘEHKÁ *srdce*

PEYTON CORINNE

COSMOPOLIS

KŘEHKÁ *srdce*

PEYTON CORINNE

Přeložila Michaela Martinová

Copyright © 2025 by Peyton Corinne. All rights reserved.
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Michaela Martinová, 2026

ISBN 978-80-271-5365-7

Pro AK.
Pro případ, že bys nevěděl, jak moc mě
za posledních deset let ovlivnilo tvé laskavé
a neochvějné přátelství, tahle kniha je pro tebe.
Naše přátelství se nezrodilo ze zármutku,
ale právě v něm rostlo.
A myslím, že díky tomu je nezměrně silnější.

PLAYLIST

Jump Rope Gazers • *The Beths*
Lollipop • *Lil Wayne feat. Static Major*
Casual • *Chappell Roan*
mirrorball • *Taylor Swift*
Wet Dream • *Wet Leg*
My Honest Face • *Inhaler*
LOVE • *Kendrick Lamar feat. Zacari*
tolerate it • *Taylor Swift*
Pool House • *The Backseat Lovers*
don't worry, you will • *lovelytheband*
striptease • *carwash*
Motion Sickness • *Phoebe Bridgers*
Reflections • *MisterWives*
Linger • *The Cranberries*
This Side of Paradise • *Coyote Theory*
broken • *lovelytheband*
There She Goes • *The La's*
Take Care • *Beach House*
The Smallest Man Who Ever Lived • *Taylor Swift*
complex (demo) • *Katie Gregson-MacLeod*
Cool About It • *boygenius*
Young Folks • *Peter Bjorn and John*
Dreamer (Stripped Down) • *Mokita, Kaptan*
House Song • *Searows*
Chiquitita • *ABBA*

Good Looking • *Suki Waterhouse*
ceilings • *Lizzy McAlpine*
I Can't Handle Change • *Roar*
You Could Start a Cult • *Niall Horan*
Dizzy on the Comedown • *Turnover*
Scary Love • *The Neighbourhood*
Gasoline • *The Weeknd*
Hot • *Cigarettes After Sex*
The Sunshine • *Manchester Orchestra*
As I'm Fading Into You • *Blevins*
Daddy Issues • *The Neighbourhood*
Falling • *Harry Styles*
Smoke Signals • *Phoebe Bridgers*
Big Jet Plane • *Angus & Julia Stone*
Driver's Seat • *Madds Buckley*
Glue • *Nat & Alex Wolff*
We Don't Have to Take Our Clothes Off • *Ella Eyre*
You're Somebody Else • *flora cash*
Liability • *Lorde*
Quiet, The Winter Harbor • *Mazzy Star*
I'm in Love • *Jelani Aryeh*
Fearless (Taylor's Version) • *Taylor Swift*
I Don't Wanna Wait Til Christmas • *Summer Camp*
Kissing in Swimming Pools • *Holly Humberstone*
The Very First Night (Taylor's Version) • *Taylor Swift*
Touch • *Sleeping at Last*
Keep Driving • *Harry Styles*
You're Gonna Go Far • *Noah Kahan*
Sure Of • *Caamp*
So High School • *Taylor Swift*
Forever • *Noah Kahans*

PROLOG

První ročník – „Noc, na kterou si on nepamatuje"

Rora

Můžu být, kýmkoli budu chtít.

Než otevřu oči a znovu si sama sebe pomalu prohlédnu v zrcadle ve vydýchané koupelně na koleji, zopakuju si tu mantru v duchu ještě třikrát.

Můžu být, kýmkoli budu chtít.

Řeknu si tu větu znovu a přejedu rukama po upnutém černém tílku s tenkými ramínky a černé džínové sukni. Obojí se pokusím stáhnout níž, jako by tam snad ještě zbývala nějaká látka, která by mohla zakrýt můj odhalený pupík a nadprůměrně dlouhé nohy. Nutkání převléknout se je téměř neodolatelné, jenže…

Můžu být, kýmkoli budu chtít.

Jenže si připadám sexy. Připadám si silná a krásná.

Někdo zaklepe na dveře a přes tenké dřevo se znuděným tónem ozve: „Jsi v pohodě?"

Se sebevědomým úsměvem rozrazím dveře a přehodím si přes rameno pár pramenů vlasů, které jsem si nemilosrdně vyžehlila do rovna.

„Co myslíš?" zeptám se a očima přelétnu nenucený sex-appeal své nové spolubydlící.

Přeměří si mě pohledem a já nejistě sklopím oči ke svému oblečení. Vedle Sadie Brownové začínám mít pocit, že bych si rovnou mohla nechat na čelo vytetovat *PANNA*.

Je drobná a svalnatá, má silné nohy a zadek, pro který bych vraždila. Ten jí momentálně obepíná lesklá kůže a světle modrý korzet zase rozzařuje její bledou pleť. Dokonce i její líčení – oči zvýrazněné dokonalými černými linkami a rubínově červené rty – ve mně vyvolává pocit, že jsem jen malá holka, která si na víčka tajně naplácala máminy třpytky a někdo ji při tom načapal.

„Vypadáš nádherně," prohlásí, ale to už se zase věnuje telefonu, zabraná do zběsilé textové konverzace. Trochu mě to zamrzí, stejně jako už snad milionkrát za ten měsíc, co se z nás staly spolubydlící. Ale já jsem odhodlaná ji přimět, aby mě měla ráda. Rozhodla jsem se, že bude moje kamarádka.

Můžu být, kýmkoli budu chtít.

„Připravená?"

Znovu se na ni zářivě usměju, přestože ona se nijak neobtěžuje mi úsměv opětovat.

„Jo," vydechnu. „Připravená."

• • •

Během pár minut mě to úplně pohltí a celá se třesu vzrušením. Připadá mi, jako by se mi páteř uvolňovala jako had omámený tou opojnou energií kolem mě. Hudba duní tak hlasitě, že ji cítím až v podpatcích, a její rytmus mnou otřásá, zatímco se naslepo prodírám davem za Sadie. Zoufale se s ní snažím držet krok, přestože mě odmítá vzít za ruku.

Nepotřebuju, aby mě vodila za ruku. Nejsem děcko.

Někdo do mě vrazí a trefí mě do ramene tak prudce, že na přehnaně vysokých podpatcích zavrávorám a narazím do zdi. Kluk se omluví a pokusí se na mě usmát, ale já se protlačím kolem něj, protože za žádnou cenu nechci ztratit svou spolubydlící z dohledu.

Zastavíme u vchodu do hlavního sálu, kde všichni buď posedávají na pohovkách, nebo tančí způsobem, z jakého mi rudnou tváře, jen se na ně dívám.

Žaludek se mi sevře směsicí touhy a nervozity.

„Jsi v pohodě?" zeptá se Sadie, právě když se kolem ní protáhne nějaký obrovský chlap. Loktem ho odstrčí a něco podrážděně zavrčí.

„Jo," odpovím, ale v okolním ruchu si spíš připadám, jako bych křičela. „Je to tu super."

Přikývne a znovu si mě přeměří. Pod jejím pohledem se ošiju a okamžitě se ve mně probudí všechny moje nejistoty.

Můžu být, kýmkoli budu chtít.

Přehodím si vlasy přes rameno a nasadím široký úsměv.

„Nechceš něco k pití?" zeptám se.

„Hned jsem zpátky," řekne ve stejnou chvíli a její hlas snadno přehluší ten můj.

„Kam jdeš?" zajímám se zdánlivě nenuceným tónem, ale zápěstí jí přitom svírám jako záchranný kruh v moři těl kolem nás.

Významně sklopí oči k mojí ruce, a tak ji pustím.

„Tamhleten bude můj," ukáže na kapitána fotbalového týmu, kterého jsem viděla na plakátech po celé škole. Je ve čtvrťáku, urostlý, pohledný a pro prvačky jako my až příliš populární.

Jenže on se na Sadie taky dívá, jako by byla jeho další kořistí.

„Jdu na záchod. Hned jsem zpátky. Všechno v pohodě?"

Chci říct, že ne, že nic není v pohodě. Že i když mi nic neslíbila, myslela jsem, že mezi holkami platí nepsané pravidlo, že kamarádku někde jen tak nenecháte. Nikoho tady neznám, vůbec netuším, co mám dělat, a v životě jsem nevypila ani kapku alkoholu.

Chtěla jsem, aby dnešní večer byl jiný. Abych *já* byla jiná.

Ale zase jen stojím stranou.

„Jasně," usměju se naoko bezstarostně a zastrčím si neposlušný pramen za ucho. Kvůli vlhkosti už se mi vlasy zase začínají kroutit. „Všechno v pohodě. Počkám tady."

Sadie je pryč ještě dřív, než stihnu dokončit větu, a během chvilky si toho kluka omotá kolem prstu, jako by snad ani nebyla o hlavu menší než on. Nemusí skoro nic říkat. Ochotně ji následuje a oba zmizí v temné chodbě.

Zůstanu tam stát jako tvrdé I a veškerá euforie, ten opojný pocit lehkosti, za kterým jsem se ještě před chvílí hnala, je v tu ránu tentam. S hořkou pachutí v ústech se opřu zády o zeď.

Pohledem přelétnu místnost a vidím až do přeplněné kuchyně, kde někdo zřídil provizorní bar. Chci si dojít pro něco k pití, jenže vůbec netuším, co bych měla říct.

Chci se odvázat, ale nevím jak.

Otráveně vydechnu a uchýlím se k tomu, co umím nejlíp: k pozorování lidí.

Kousek ode mě stojí skupinka holek, které vypadají docela přátelsky, jenže mně trvalo skoro měsíc sebrat odvahu a zeptat se vlastní spolubydlící, jestli někam nezajdeme. Všechny jsou hezké, mají na sobě skvělé hadry a make-up jak od profesionála.

Chtěla bych jim ho pochválit, ale jazyk se mi přilepil k patru.

Světla jsou zhasnutá a davem v nekonečném pohybu přejíždějí slabé modré a bílé záblesky stroboskopů, ledabyle zavěšených v rozích místnosti. Všechno díky nim působí skoro neskutečně.

Jeden pár v tom zmateném, vířícím moři těl přitáhne mou pozornost jako kužel reflektoru. Pohybují se smyslně, jako ve scéně z filmu. Jeho dlaně jí kloužou po pase, zatímco ona se k němu tiskne a v rytmu hudby se pohupuje ze strany na stranu, dopředu a dozadu. On jí jednou rukou nadzvedne hedvábné vlasy, načež skloní hlavu k jejímu krku a několika polibky se propracuje až k uchu.

Je to skoro jako sledovat porno a já mám pocit, že mi hoří zátylek i celý obličej.

Ale je to příjemný žár. Nechci, aby přestal. Chci ho pocítit na vlastní kůži, sama ho prozkoumat.

Můžu být, kýmkoli budu chtít.

Ten kluk ke mně natočí hlavu a usměje se, jako by mě právě přistihl při něčem zakázaném. Křivý úsměv, ze kterého přímo čiší potíže – ty nejlepší možné.

Něco jí pošeptá, než ji pustí, a dívka se vzápětí zatočí do náruče někoho jiného a tančí dál s ním. Stejně smyslně a tak nádherně, až se tají dech. Jenže já už ji nevnímám, protože ten kluk se vydá mým směrem.

Až na to, že prudce zahne doprava k opačné straně místnosti.

Skupinka, ke které se přidá, je o něco hlučnější. Stojí kolem stolu pokrytého řadou panáků a v rukou svírají vysoké plechovky nejrůznějších barev. Je tam šest nebo sedm kluků a sem tam se na některého z nich věší nějaká holka. Všichni jsou vysocí, svalnatí a tak pohlední, až z nich jde trochu strach. Hrají nějakou hru a někteří napůl tančí do dunivých basů *Lollipop* od Lila Wayna, aniž by spustili oči z toho, co mají rozložené před sebou. Vypadají, jako by jim o nic nešlo, a přitom je jasné, že každý z nich chce za každou cenu vyhrát.

Působí jako z jiného světa a já na ně nechtěně zírám o něco déle, než bych měla, protože od toho zatraceného kluka prostě nedokážu odtrhnout oči. A on se dívá na mě.

Tentokrát stojí víc na světle, takže si ho konečně můžu pořádně prohlédnout.

A ještě líp, když vzápětí zamíří ke mně.

Zlatavé vlasy má po stranách ostříhané nakrátko a nahoře lehce rozcuchané, jako by přesně věděl, jak si je upravit. Úsměv mu do tváří kreslí rýhy, jako by je někdo vytesal do mramoru, a smaragdové oči se mu třpytí, když se zazubí ještě víc a vstoupí do mého osobního prostoru. Jsem si skoro jistá, že musí cítit, jak mi srdce tluče do rytmu hudby.

„Dáš si drink?“ zakřičí, ale přes všechen ten rámus kolem ho sotva slyším.

Obličej už musím mít rudý jako neslíbatelnou rtěnku své spolubydlící, ale přikývnu.

„Super. Jeden mi zbyl." Na potvrzení svých slov zvedne malý plastový kelímek.

Místo aby mi ho podal, přehodí mi paži přes ramena a přesune se za mě.

Čistě instinktivně ho ze strachu popadnu za ruku a s vytřeštěnýma očima se zadívám na panáka.

„Nevím, jestli to zvládnu." Kývnu k alkoholu, který ve světle stroboskopů modře a jantarově probleskuje, a pak ke svému neznámému vzhlédnu. Sama nevím, jestli spíš proto, abych v jeho tváři našla povzbuzení, nebo abych se mohla dívat na jeho překrásný obličej.

Ušklíbne se, zvedne ruku a pomalu slízne kapku alkoholu, která mu vyšplíchla z kelímku a stekla po zápěstí. Pomalu, s rozzářenýma očima si jazykem přejede po kůži a mně začne docházet, že tohle není dobrý nápad.

„Neboj," řekne mi tentokrát přímo do ucha, abych ho slyšela. „To dáš."

Na okamžik přivřu oči a přešlápnu, abych znovu našla rovnováhu.

Tenhle kluk je proti mně úplný profík. Potřebuju spíš nějakou seznamovačku pro prváky nebo jeden z těch večírků, kde se hraje Super Smash. Tam snad najdu kluky, co pojedou víc v mém tempu.

Já potřebuju pomocná kolečka. Tenhle kluk se žene na plný plyn po okruhu v Monaku a já nemám nejmenší šanci ho zbrzdit.

Jenže než stihnu vycouvat, on mi obtočí ruku kolem krku a zvedne mi bradu. Jeho dlaň mě hřeje na hrdle, když mi zakloní hlavu do ohbí své paže.

Jeho prsty mě pálí na bradě, dlaň jemně svírá krk. Stačilo by ustoupit, říct ne a prostě mu vyklouznout zpod paže. Jenže já nechci. Chci tohle.

Můžu být, kýmkoli budu chtít.

„Otevři," zašeptá. Ten příkaz zní spíš jako provokace, ale oči se mu pořád pobaveně třpytí.

Je to ten nejkrásnější kluk, jakého jsem kdy viděla.

Políbí mě? Bože, chci cítit jeho rty, vypadají tak měkce.

Rychle se otřepu a snažím se potlačit ruměnec, který mi do tváří vhánějí vlastní nemravné myšlenky. Otevřu pusu a on mi začne lít ten ohnivý alkohol do krku. Nejdřív se bojím, že se začnu dávit nebo ho vyprsknu, protože strašně pálí. Soustředím se však na jeho oči, na tu zvláštní hrdost, která se v nich zračí, zatímco se kouše do rtu. Pokračuje, dokud není plastový kelímek prázdný.

Na vteřinu zavřu oči a pevně stisknu rty, než si uvědomím, že mi trocha alkoholu vytéká koutky.

Nepustí mě. Jen mi natočí hlavu k sobě a pomalu ty kapky jantarové tekutiny slízne. Na okamžik cítím omamnou směs jeho kolínské a alkoholu, než…

Mě políbí.

Bože. Vyklouzne ze mě trapně hlasité zasténání, které naštěstí přehluší hudba, a jeho jazyk se najednou ocitne v mojí puse.

Obejme mě kolem pasu a přitáhne si mě těsně k sobě.

Sotva mám čas přemýšlet, a stejně bych ani při nejlepší možné vůli nebyla ničeho takového schopná, protože kombinace prvního polibku a prvního panáka v životě mi pořádně zamotala hlavu. Všechno kolem mě plave a prsty mám úplně znecitlivělé.

Trochu zavrávorám a on mi nechá ruce na bedrech, než se opatrně opřu o zeď. Ani si nevzpomínám, jak nebo kdy se nám podařilo vyměnit si místa.

„Páni," zašeptám. Zeširoka se usměje a lehce přikývne, jako by souhlasil. „Já… ehm…"

„Freddy!" ozve se hluboký hlas.

Zamračí se, jako by ho někdo násilím vytrhl ze zasněného opojení, a ohlédne se přes pravé rameno ke stolu, jehož osazenstvo nás upřeně pozoruje.

„Máte mi říkat Matty."

Mohutný kluk s kaštanovými vlasy popadne mého pana Neznámého kolem ramen a zatřese jím. Zároveň trochu i mnou, protože

Freddyho ruce mě pořád pálí na holé kůži v pase jako dvě rozžhavená cejchovadla.

„Přezdívky si nevybíráš ty, Freddy," prohlásí. „Ty vybíráme my. Tak pojď zpátky. Dáme si poslední beer pong a pak vyrazíme. Ráno máme trénink."

Vetřelec zmizí z naší bubliny a já s pootevřenou pusou pořád zírám na Freddyho alias Mattyho, nebo jak se vlastně jmenuje.

„Mně se Freddy líbí," špitnu zadýchaně a sotva slyšitelně. On však ta slova zachytí a věnuje mi široký úsměv. Skloní hlavu k mému krku a políbí mě, načež mi po kůži přejede jazykem, až málem vykřiknu. Lehce se přisaje, než se zase odtáhne. Ještě předtím mě ale svýma silnýma rukama sevře kolem pasu a na okamžik nadzvedne ze země.

„Mně se zase líbíš ty," usměje se potutelně. Oči má zarudlé, ale třpytí se jako zelené hvězdy. Postaví mě zpátky na zem a začne couvat. „Jak se jmenuješ?"

„Dobře," vyhrknu bez přemýšlení. „A jsem Rora."

„Dobře, Roro." Znovu se usměje a dál couvá, až se mě dotýká už jen rukou propletenou s tou mojí a táhne mě s sebou zpátky k přeplněnému stolu.

Hrajeme beer pong, což spočívá hlavně v tom, že mě Freddy trpělivě učí pravidla navzdory protestům svých kamarádů. Když se pak většina skupiny rozprchne, Freddy zůstane se mnou. Hlavy máme přitisknuté k sobě, pozorujeme lidi, kteří se courají kolem, a šeptem si vyměňujeme komentáře na jejich adresu.

Pak mu zazvoní telefon. Ten zvuk působí příliš hlasitě a rušivě. Mrkne na displej.

„Aha, ehm…" Náhle jako by vystřízlivěl a rychle se odlepí od cihlové zdi, o kterou se opíráme. Vypadá rozrušeně, skoro vyděšeně. „Musím to vzít. Vrátím se pro tebe, jo? Hlavně nikam nechoď."

Vrazí do stolu a převrhne několik kelímků, ale ani si toho nevšimne a zamíří někam do klidu, kde může hovor přijmout.

Nehnu se, přestože moje ruce a nohy by samou radostí a euforií nejradši tancovaly.

Nehnu se, ani když se vrátí Sadie, stále stejně dokonale upravená jako předtím. Nikde jí netrčí ani vlásek. Zato quarterback ze čtvrťáku, který jde za ní, vypadá pořádně zřízeně a funí, jako by právě bez jediného dne tréninku dokončil celý triatlon.

Nehnu se, zatímco Sadie někde splaší další tři panáky Fireballu, který mi sice hrozně zachutnal, ale nesnáším ten houpavý pocit v hrudi, který se dostaví pokaždé, když ho do sebe kopnu.

Nehnu se, zatímco čekáme a čekáme a davy pomalu řídnou.

Nehnu se, ani když radost vystřídá zklamání. Až nakonec Sadie nasadí ten nejsoucitnější výraz, jaký mi věnovala od chvíle, kdy se z nás staly spolubydlící, a přesvědčí mě, abych šla s ní.

„Cítím se trochu trapně," přiznám jí konečně cestou na kolej. „Prostě jsem si myslela… Vlastně ani nevím, co jsem si myslela."

Sadie se na mě usměje, když ji předejdu. „Myslela sis, že tě chce. Nemusíš se stydět. Mně se to stává pořád."

Prudce zastavím a ona udělá totéž. Otočíme se čelem k sobě.

„Vážně?"

Sadie nakrčí čelo do toho svého obvyklého nespokojeného výrazu. „Pořád. Hledat si kluka na opileckým večírku nějakýho bratrstva nebo v baru je jako sázka do loterie, Roro. Fakt bych to nedoporučovala."

„Ale ty to děláš pořád." Alkohol mi trochu rozvázal jazyk, a tak přiznám: „Jen chci být normální."

Sadie mě vezme za ruku – je to poprvé, co to udělá sama od sebe – a přitáhne si mě dost blízko na to, aby mě mohla obejmout kolem pasu.

„Tak to sis vybrala špatnou spolubydlící. Můj život je tak trochu jeden velkej průser… Ale vážně, nikdo není normální. Normálnost je na houby, jasný? Prostě buď taková, jaká jsi."

„Já nevím, jaká jsem."

„To neví nikdo. Prostě…" Odfrkne si, jako bych ji rozčilovala, ale začínám chápat, že taková Sadie Brownová zkrátka je. „Prostě si dělej,

co chceš, a každýho, kdo ti bude tvrdit, že nemůžeš, pošli do prdele, jo? Jestli chceš pařit, tak pař. A jestli nechceš, tak to nedělej."

Než domluví, dojdeme ke kolejím. Venku se pořád poflakuje pár lidí. Líbají se, smějí nebo se cpou něčím dobrým. Z té vůně se mi sbíhají sliny a musím odolat náhlému nutkání začít Sadie přemlouvat, ať zajdeme do Taco Bell.

Nakonec ani nemusím, protože Sadie už si to vykračuje k hlučné skupince kluků u kašny uprostřed nádvoří. Bez jediné známky nejistoty nebo zaváhání zamíří rovnou k tomu nejhezčímu.

Vysoký blonďák se usměje, jakmile ji spatří, a přitáhne si ji do krátkého objetí. Sadie se z něj okamžitě vykroutí a místo toho mu z ruky sebere tašku z fast foodu U Kuřete, který mimochodem určitě zavřel už před několika hodinami.

„Brzo něco podniknem?" zaslechnu ho, když se Sadie vydá zpátky ke mně.

„Možná!" zavolá přes rameno a pak se na mě podívá s výrazem, který naprosto jasně říká *ani náhodou*.

Počkám, dokud nejsme v bezpečí našeho malého pokoje na koleji a nesedíme každá na své posteli naproti sobě, než se jí zeptám, jak to vlastně dělá. Jak si tak bezostyšně jde za vším, co chce, zvlášť pokud jde o kluky.

Sadiin výraz se změní. Její věčně zamračená tvář ještě víc potemní. Odloží napůl snědené jídlo zpátky do tašky.

„Já jen," vysvětluju překotně, „že působíš hrozně sebevědomě. Spíš, s kým se ti zachce."

„To snad není zločin," vyjede na mě. „Sex mě baví stejně jako všechny ostatní."

Stáhne se mi žaludek. „Jasně." Někde v hlavě se mi rozezní alarm: *Panna. Panna. Panna.* Copak ho neslyší?

„Chceš ode mě radu?" zeptá se pořád stejně ostře. „Protože jestli jo, jednu ti dám. Nebuď jako já. Ani nechtěj být jako já. Jasný? Jsi hezká a určitě i chytrá a věř mi, můžeš být, kýmkoli budeš chtít."

„Ale já si myslím, že jsi skvělá." Ta slova ze mě vyletí sama od sebe a já trochu zahanbeně zrudnu. Jako bych měla na krku ceduli s nápisem *TAK STRAŠNĚ MOC CHCI BÝT TVOJE KAMARÁDKA*.

„Tak si to nemysli."

Hlas se jí nepatrně zlomí a já svraštím obočí. Napadne mě, jestli se nerozpláče. Paže mě skoro brní touhou ji obejmout, kdyby to náhodou potřebovala. Tak jak to dělají opravdové kamarádky.

Jenže Sadie se místo toho narovná, sklouzne z postele a přejde k miniledničce, aby zachránila svoje nejspíš už dávno okoralé jídlo.

Naše křehké spojenectví z dnešního večera se rozplyne jako dým ve větru. Zhasne lampičku a uloží se ke spánku. Nosí v tom drobném těle tolik vzteku. Chová se, jako by byla neustále připravená se s někým porvat. Bolí mě z toho u srdce.

Když zavřu oči a snažím se usnout, vybavím si Freddyho alias Mattyho. Jeho veselý úsměv, zvuk jeho hlasu, teplo jeho kůže. Znovu si přejedu prsty po rtech. Přísahala bych, že jsou pořád nateklé po jeho polibku.

KAPITOLA 1

Čtvrtý ročník – konec července, současnost

Rora

„Nech ho Roře."

Zarazím se a rozhlédnu se po otevřené kanceláři plné ostatních asistentů a doučovatelů z naší katedry. Špičkou tenisky znovu šťouchnu do poměrně těžkých dveří a podaří se mi je udržet otevřené dost dlouho na to, abych jimi proklouzla, aniž bych upustila obrovský štos papírů, který svírám v náruči.

Ani jeden z kluků, se kterými tady pracuju, se nenabídne, že mi pomůže.

Nikdo nehne brvou, když přecpané složky s žuchnutím odložím na svůj uklizený stůl.

Panuje tu ticho, ale to během letního semestru vždycky, zvlášť když probíhá zkouškové. Právě proto se pokaždé vracím dřív. A taky proto, že mě obvykle už začátkem července začne sžírat neodbytná touha být zase tady.

„Co mi má nechat?"

Rodger, jeden z dalších doučovatelů na katedře, mi hodí složku, kterou drží v ruce, zatímco Tyler, se kterým jsem poslední dva roky chodila, se ke mně zezadu připlíží, položí mi hlavu na rameno a začne si pohrávat s konečky mých vlasů.

„Rodger už nechce svýho studenta." Zasměje se a vtiskne mi polibek do vlasů. Ztuhnu a znejistím, protože když jsme spolu naposledy mluvili po telefonu, tvrdil, že spolu *rozhodně* nejsme.

S Tylerem jsme se poznali ve druháku, během mého prvního roku coby doučovatelky v oboru, který jsem si zvolila. Na Waterfell jsem nastoupila s tím, že chci studovat biomedicínu, ale ještě jsem nevěděla, jakým směrem se vydat. Tyler byl o ročník výš a během prvního roku doučování mi dělal mentora a průvodce.

Vzhlížela jsem k němu, protože byl úspěšný, chytrý a v našich hodinách uznávaný. A taky mě neúnavně uháněl, okázale a všem na očích. Nosil mi před hodinami kytky, tu a tam mě překvapil obědem v práci, nabízel se, že mě odveze do Brew Haven a zase zpátky, a to všechno ještě předtím, než jsme spolu vůbec začali chodit.

Moje romantická dušička z toho byla naměkko, nadšená, že se mi konečně dostává náklonnosti, o jaké jsem vždycky snila. Jenže v průběhu času se něco změnilo.

„Měli bychom to brát nezávazně. Nechat si otevřená zadní vrátka."

Jeho slova z našeho telefonátu minulý víkend mi znějí v uších jako vzdálený alarm, který ochotně ignoruju.

„Dobré ráno, zlato. Vítej v doupěti věčných stížností a ufňukánků všeho druhu."

Rozhodí ruce, jako by naši kancelář právě představoval divákům nějakého pořadu v televizi.

„Polib si, Donaldsone," odsekne Rodger, který vypadá podrážděněji než obvykle.

Kupodivu ho mám z celé téhle party nejradši. Možná proto, že bydlím s holkou, která je permanentně naštvaná na celý svět, a přesto je mojí nejlepší kamarádkou.

„Dobré ráno," odpovím trochu roztržitě, otevřu složku a zadívám se na ukázky prací před sebou. Rychle přelétnu očima pár řádků a zamračím se. „Vypadá to, jako kdyby to zkopíroval. A tím myslím slovo od slova. Copak to všechno opsal?"

„Do posledního písmenka," povzdechne si Rodger, promne si oči a sesune se na židli u společného stolu uprostřed kruhu našich pracovních stolů.

„Mně tyhle blbosti dělal pořád. Proto jsem ti ho loni hodil na krk," prohodí Tyler a cestou ke svému místu do Rodgera lehce strčí.

„Já už s tím klukem nemůžu pracovat," zamumlá Rodger do dlaní a promne si obličej, načež si prohrábne rozcuchané tmavé vlasy. „Měl jsem ho celý minulý semestr a tohle léto mě dorazilo. Prosím tě, Roro, zbav mě ho."

Na okamžik se kousnu do rtu, bokem se opřu o pult a položím na něj papíry. „Letní semestr už skoro končí, a kromě toho myslím, že na podzim už mám plno."

Tyler začne rozdávat kafe z kartonového tácku a já ho celou dobu sleduju. Když si mého pohledu všimne, rozpačitě se podrbe na zátylku.

„Promiň, nevěděl jsem, co by sis dala."

Bez ohledu na počasí si pokaždé objednávám úplně to samé – ledový dirty chia. Chodíme spolu už roky. Přesto se pousměju.

„To nic. Dám si něco v práci."

„To jsem si myslel." S úsměvem přejde ke mně a přitiskne mě k pultu. Vlepí mi další pusu a pak se zase narovná. „Ani náhodou si ho nevezme."

„Ale vezme. Rora je nejlepší doučovatelka, jakou tu máme. Lepší než my všichni dohromady, ne?" prohodí Mark, další z kolegů a Tylerův nejbližší kamarád. Protáhne se a zatočí se na kancelářské židli u svého stolu.

Není to kompliment. Právě naopak.

Když se na něco ptám, znamená to, že se snažím získat pomoc nebo soucit. Že jsem slabá. Ale když si věřím v tom, co umím, zase si myslím, že jsem lepší než všichni ostatní.

„Tenhle semestr mám tolik studentů, že už nevím, co si s nimi počít. Navíc se nespecializuju na dyslexii ani dyskalkulii."

„Má taky ADHD," dodá Rodger, což mi moc nepomůže.

„Přece to nemůže být tak těžké." Tyler se ušklíbne a nakloní se nad papíry, které jsem mezitím začala rozkládat po pultu. „Proboha, číst snad umí, ne? Některé ty odstavce, co sem nakopíroval, nemají s tím tématem snad vůbec nic společného."

Vezmu si ze stolu skořicový bagel, určitě dárek od vedoucího naší katedry, a začnu ho štědře mazat krémovým sýrem, zatímco si prohlížím několik novějších prací. Skoro to vypadá, že ten dotyčný má všechno úplně na háku.

„Vsadím kilo, že neumí číst," prohlásí Mark. Pak mě přejede pohledem a rozesměje se. „A deset táců, že si ho Rora vezme na starost a vytáhne ho na slušný průměr."

„Neřekla jsem…"

„Beru!" překřičí mě Tyler a vesele si s Markem plácne. „A přihodím dalších deset, že se ji nejdřív pokusí ojet."

„Tylere," vypravím ze sebe a obočí mi vyletí až k vlasům. „Nebuď nechutnej."

Pokrčí rameny, ale na úsměvu, který mu pořád sedí na tváři, je něco děsivého.

„Počkej, až zjistíš, o koho jde," prohlásí a pak se otočí k ostatním klukům. „Až uvidí to jméno, ani náhodou si ho nevezme…"

Cokoli řekne potom, zanikne ve zběsilém tlukotu mého vlastního srdce. Málem při pohledu na jméno na složce vyplivnu sousto bagelu, které mám v puse a už ho najednou nedokážu rozžvýkat.

Matthew Fredderic.

Pro nás všechny by klidně mohl být nějaká bájná bytost. Možná o něm mluví, jako by byl špína na podrážkách jejich nových mokasín, ale celé čtyři roky mu závidí stejně intenzivně, jako po něm já beznadějně a neomluvitelně toužím.

Já a dobrá půlka kampusu.

Odsunu se od stolu a v duchu úpěnlivě prosím jakoukoli vyšší moc, která snad existuje, aby se právě teď nedostavila moje bezděčná reakce na něj – věčné rudnutí. Jinak to budu poslouchat donekonečna.

Prudce se otočím zpátky k Tylerovi a zbytku osazenstva kanceláře.

„Toho si v žádném pří–“

„No tak, Roro. Však tě neukousne.“

„Jo,“ přidá se Tyler. Jen stěží potlačuje smích a v očích mu vesele jiskří. „Spíš se jí pokusí dostat do kalhotek.“

„Hlavně ať použije ochranu, Donaldsone,“ rozesměje se Mark. „Nechceš přece vychovávat Freddericovo dítě, který bude stejně retard…“

„Dost!“ vyjedu na něj a napřímím se. „Ještě jednou to slovo použiješ a nahlásím tě.“ *Zase,* chci dodat, protože už jsem to udělala. Kvůli tomu, jak mluví a jaké používá urážky. Jenže s tím nikdo nic neudělal.

Kakofonie jejich protáhlého *úúúú* mi drásá uši jako výstřely.

„Úplně se třesu strachy,“ ušklíbne se Mark.

Zase čekám. Připadá mi to jako celá věčnost, než si Tyler všimne, jak se mnou Mark mluví. Jenže místo znechucení nebo vzteku zahlédnu v jeho tváři jen mírné podráždění. Není však namířené proti Markovi, ale proti *mně*.

„Já nevím, tak za mě aspoň vezmi závěrečnou schůzku, kterou s ním mám naplánovanou, a uvidíš, jestli to zvládneš,“ povzdechne si Rodger a podá mi druhou složku, kterou drží v ruce. „Tady máš jeho práce z léta. Třeba přijdeš na to, co s ním. Musí projít, jinak přijde o možnost hrát.“

Tím myslí hrát hokej. Protože Matt Fredderic je hvězdou celého kampusu.

Hokejový tým Waterfellské univerzity patří už víc než deset let mezi nejlepší v zemi. Poté, co se loni probojovali do Zmrzlé čtyřky, nalila Waterfellská univerzita do sportovního rozpočtu, především do hokeje, ještě víc peněz.

Celý kampus zaplavily plakáty a kartonové postavy se zářivými tvářemi hráčů: pohledný zlatý hoch a kapitán hokejového týmu Rhys Koteskij, stoický pilíř v brance Bennett Reiner a Matthew Fredderic s hypnotizujícím, křivým úsměvem playboye, láskyplně přezdívaný

Freddy. Dva roky po sobě nejlepší střelec a provokatér par excellence, který nedávno podepsal smlouvu s Dallasem.

Samé informace, které k ničemu *nepotřebuju* a nejspíš bych je *vůbec* neměla znát.

Jenže kdysi dávno jsem do toho levého útočníka byla příšerně zabouchnutá a četla každý článek a příspěvek, který o něm vyšel. Jako největší trapka jsem ho sledovala na sociálních sítích a ukládala si směšné sestřihy, které tam o něm fanoušci zveřejňovali.

A přesto jsem kupodivu neměla nejmenší tušení, že potřebuje doučování.

Natož na *mojí* katedře.

„Prošel aspoň u Sumntera?" zeptám se a rychle listuju štosem testů z biologie. Jen taktak sebou necuknu při pohledu na nemilosrdné poznámky psané červeným perem.

„Ne." Rodger se opře na židli a usrkne ledové černé kávy. Mám sto chutí mu ji vytrhnout z ruky. „Ale tentokrát bude mít Tinleyovou."

Doktorku Carmen Tinleyovou, vedoucí našeho doučovacího programu na fakultě přírodních věd a matematiky a zároveň ženu, na kterou se všichni zoufale snažíme udělat dojem, abychom získali místo v její postgraduální skupině pro pokročilou biomedicínu. Do intenzivního programu si na jarní semestr vybírá tři studenty s nejlepšími výsledky a o ta tři místa nás soupeří sedm.

Navíc ji tak trochu zbožňuju. Je jednou z pouhých dvou žen, které v rámci mého oboru vyučují, a ke studentům se chová přátelsky. Na rozdíl od doktorky Khabraové, která si drží odstup a při známkování i výuce dokáže být nemilosrdná. Zatímco z geniality Khabraové mají studenti respekt a zároveň se jí trochu bojí, Tinleyová působí mile a přístupně.

„No tak, Roro," zašeptá mi můj *možná-stále-ještě-přítel* do ucha a ztiší hlas. „Udělej to pro nás a já tě dneska nechám vyzkoušet další věc z toho tvého seznamu, jo?"

Zrudnu.

Je až trapné, jak snadno na mě tenhle trik pořád funguje. Jak dobře ví, že si chci odškrtnout další položku ze svého *Seznamu sexy věcí, které chci stihnout na vysoké*, který už celé roky leží ladem.

Párkrát jsem ho málem vyhodila. Jenže se na něj váže příliš mnoho vzpomínek. Vzpomínka na to, jak jsme se se Sadie spřátelily nad levným krabicákem a na pěnovou tabuli sepisovaly všechno, co jsem kdy chtěla udělat, ale nikdy se to neodvážila vyslovit nahlas. Jak jsme si pak jejími tmavými rtěnkami nalíčily rty a pokryly bílou plochu otisky polibků. Vzpomínka na to, jak jsme se s Tylerem před rokem chichotali pod chladivým květovaným povlečením, drželi se zpocenými dlaněmi a společně odškrtli položku „přijít o panenství", než mě na mé úzké posteli zakryl vlastním tělem a já si díky němu připadala vzácná a milovaná.

Vzpomínka na to, jak se jeho sliby, že mi pomůže odškrtnout každou položku, postupně změnily v posměšky a vtípky.

Vzpomínka na to, jak ten seznam poslední rok jen leží, práší se na něj a čeká, až si ho někdo všimne.

Stejně jako já.

„Z mého seznamu?" Nedokážu z hlasu skrýt překvapení.

„Jo, zlato," zamumlá mi do krku. „Cokoli budeš chtít," škádlí mě a v jeho hlase zaslechnu lehce posměšný tón. S úsměvem to však přejdu, protože mám strašnou chuť zkusit něco nového.

„D-dobře."

• • •

„Takže jste zase spolu?"

Pokrčím rameny. Sadiina slova mi dopadnou do žaludku jako kus kamene. „Technicky vzato jsme se vlastně nikdy nerozešli. Asi."

Je čtvrtek, něco málo po třetí odpoledne, a my jsme v Brew Haven, kavárně kousek od kampusu, kde obě pracujeme na částečný úvazek. Pomáhám Sadie uklidit před zavíračkou, zatímco její bráchové hrají hry na mém iPadu. Působí ještě napjatěji než obvykle, ale vím, že to

teď má těžší, protože se schází s právníkem, kterého si najala, aby získala své bratry do péče.

„To je teda pěkná hovadina," vyprskne Sadie a Liam se okamžitě rozchechtá.

„Řekla jsi sprostý slovo, ségra," oznámí jí nadšeně. Sadie protočí oči, ale s úšklebkem hodí na stůl zmačkanou dolarovku a cestou kolem mu rozcuchá vlasy, než společně zamíříme dozadu.

„Všude si tě zablokoval a řval na tebe přímo tady v práci." Mluví tiše, ale její slova tnou do živého.

Při té vzpomínce spolknu knedlík v krku. Na ten pocit ponížení z toho, jak na mě křičel, a na to, jak ho náš kuchař Luis a jeho starší bratr Alex, který vede restauraci vedle, museli zarazit a vyhodit ven.

„Já vím," přikývnu. „A omluvil se, jenže my jsme…" Zavřu oči a promnu si spánky. „Tyler nechce, abychom hned zase po hlavě skočili do vztahu. Zatím budeme kamarádi a uvidíme, jestli to mezi sebou dokážeme dát do pořádku. Budeme to brát nezávazně."

„Jasně, nezávazně." Sadie obrátí oči v sloup, ale z jejího pohledu tentokrát vyčtu víc soucitu než podráždění. „Tyler si tě chce nechat v záloze. O víkendu si v klidu odjede na tu pitomou konferenci a bude si dělat, co se mu zlíbí. Ale jakmile zase začne škola, přileze a bude se snažit získat tě zpátky."

Nic na to nepovím. Začnu si lehce mnout hrudník, ve kterém narůstá nepříjemný tlak. Protože má pravdu. Tyler to dělá každý rok, aby si mohl na té pitomé konferenci pro budoucí mediky hrát na svobodného a užívat si s tou samou holkou z Princetonu, která je očividně chytřejší, hezčí a „na vyšší úrovni" než já, ať už to má znamenat cokoli.

Zoufale se snažím zastavit ten rozjetý vlak myšlenek. Otočím se a pustím se do drhnutí téměř neodstranitelných skvrn pod okrajem kávovaru.

„Roro," zašeptá. „Promiň."

Tohle nesnáším ještě víc. Moje nejlepší kamarádka – jedna z mála, které vůbec mám – se bojí, že mi ublíží, a přitom se mě snaží jen chránit.

Je jedinou kamarádkou, kterou jsem si za poslední tři roky našla a která se mnou zůstala přes všechny vzestupy a pády. Přes Tylerovo chování i moje občasné krize.

A znám ji už dost dobře na to, abych věděla, že neodejde.

Je věrná až za hrob. Stejně jako já.

KAPITOLA 2

Freddy

Zabiju ho.

Žalostně zasténám. Hlava mi třeští a klasická hudba burácející celým domem tomu nepomáhá. Momentálně jsme tu jen já a náš brankář Bennett Reiner, který je už od svítání vzhůru a překypuje energií.

„Reiny, *prosím*," zakňourám do polštáře, překulím se na záda a zakryju si celý obličej i uši.

Jako by nebesa vyslyšela moje prosby, hudba ztichne a já si s úlevou povzdechnu. Jenže vzápětí se prudce rozlétnou dveře mého pokoje a dovnitř vklouzne vysoká dlouhonohá blondýna, která má na sobě jen jedno z mých triček. Tváře má zrůžovělé a zády se přitiskne k právě zavřeným dveřím, jako by se před někým schovávala.

„Dobrý ráno, Candice," protáhnu. „Nebudeš ty náhodou důvod, proč se dole probudil medvěd?"

„Vůbec nebyl nadšený, když jsem se tam objevila," povzdechne si a položí na postel dva žluté ionťáky a dvě lahve vody. „Ale stálo to za to."

„To teda jo." Popadnu jednu z lahví a skoro okamžitě ji do sebe obrátím. Pobaveně sleduju, že Candice potřebuje doplnit tekutiny nejspíš stejně zoufale jako já.

Vědomí, že je spokojená a že si to užila, rázem přebije všechno podráždění z Bennettovy otravné ranní rutiny. Dokonce i hlava mě najednou bolí o něco míň.

Chvíli po troškách usrkává zbytek vody, načež si shrne věci na jednu hromádku, oblékne se a moje tričko hodí na nepřehlédnutelnou hromadu špinavého prádla v rohu „organizovaného chaosu", který mi slouží jako pokoj.

„Už jdeš?" zeptám se. Ani se neobtěžuju něco si obléct, prostě se nahý postavím a se zívnutím protáhnu ruce nad hlavou. Její pohled mi znovu sjede po těle a zdrží se na ranní erekci, se kterou si to nakráčím k malé koupelně přiléhající k pokoji.

„Bohužel mám celé odpoledne schůzky Panhellenic. Ale bylo to fajn."

„Fajn?" Chytím ji kolem pasu, otočím ji, přitisknu si ji k sobě a nosem jí přejedu po čelisti. Její zachichotání zní skoro jako pochvala a já si ho chci užívat co nejdéle. Ani to mi však nestačí. „Jenom fajn? Myslím, že bych to zvládl líp, kdybys ještě chvíli zůstala."

Pohled se jí na okamžik zastře, ale pak se ušklíbne, odstrčí se od tepla mého těla a popadne kabelku.

„Poprvé to bylo *víc* než fajn, Freddy," prohlásí a pošle mi vzdušný polibek. „Jsi úžasný. Tak zase někdy."

Spolknu zoufalou odpověď, která užuž čeká na jazyku a o níž vím, že by zněla uboze, a snažím se nedat příliš najevo, jak moc mě její odchod rozhodil.

Kdyby sis vedl líp, možná by zůstala. Vypadl jsi ze cviku.

Místo odpovědi jí dvěma prsty zasalutuju a zamířím do koupelny, abych ze sebe smyl stopy včerejší noci, než vyrazím na předsezonní schůzku s celým trenérským týmem.

• • •

„Rhys se tenhle týden vrací." To je první věta, kterou mi Bennett za celé ráno věnoval. Já mlel bez přestání, když jsme u kuchyňské linky jedli jednu z jeho rychlých snídaní, a znovu celou cestu jeho autem do arény, ale ten mrzutý obr mi za celou dobu nedal ani náznakem najevo, že mě vůbec poslouchá. Stejně dobře jsem mohl mluvit do zdi.

Mám chuť si ho za to jeho stoické mlčení dobírat, jenže vím, že o našem kapitánovi a svém nejlepším kamarádovi Rhysovi Koteskim nežertuje.

Rád bych tvrdil, že jsme nerozlučná trojka, ale to nehrozí. Cítím se spíš jak páté kolo u vozu. Reiner s Koteskim spolu bruslí prakticky od plenek. Soukromé hokejové akademie, tátové bývalí hráči NHL, a k tomu sami legendární nejlepší kámoši… Bennett a Rhys jsou si tak blízcí, jak si jen můžou dva lidé, kteří nejsou pokrevní příbuzní, být.

„Mluvili jste spolu?"

„Ne. Jen mi poslal zprávu, aby mi dal vědět." Sevře volant o něco pevněji. „Idiot zasranej," zamumlá si pod vousy.

Náš kapitán loni na jaře během Zmrzlé čtyřky schytal na ledě brutální hit od obránce Torena Kanea, kterého v celé vysokoškolské lize znají jako naprostého psychopata. Už po tom, co předvedl na juniorském mistrovství světa, mu měli zakázat hrát. Jenže on si přesto dokázal udržet místo v týmu a dál kolem sebe rozséval zkázu, rozdával nedovolené zákroky a pral se, až to během posledních tří let dotáhl k vyhazovu ze dvou týmů.

Ten hit Rhyse málem zabil. Ze zápasu ho odvezla sanitka a kromě občasného ujištění od trenéra nebo Rhysových rodičů, že je v pohodě, jsme o něm od té doby neslyšeli.

Věděl jsem, že nejspíš potřebuje prostor. Buď to, nebo byl zraněný tak vážně, že už se možná nevrátí. Bennett však nesl Rhysovo mlčení mnohem hůř, protože Rhys nebyl jen jeho kapitán.

Jeho nejlepší kamarád ho úplně odstřihl. Na čtyři *měsíce*.

„No, tak to je dobře. Potřebujeme ho."

Absolvovat naše obvyklé předsezonní povinnosti bez našeho nebojácného vůdce bylo trochu zvláštní. A potom, co jsem musel vynechat intenzivní letní soustředění s klukama kvůli opravným kurzům, už sebou šiju nedočkavostí, abych se konečně vrátil na led.

Jakmile se ocitnu zpátky ve Waterfell Areně, nálada se mi okamžitě zlepší.

Tedy dokud se neposadím naproti trenéru Harrisovi v jeho kanceláři a on mi jediným zdrcujícím pohledem nezkazí všechnu radost.

Těsně předtím, než jsem přišel, od něj vypadli oba jeho asistenti. Při představě, že jsem něco provedl, se mi udělá tak blbě, že málem vyhodím snídani.

„Trenére," kývnu, nervózně poklepávám nohou a mnu si dlaně. „Co léto? Dobrý?"

„Mohl jsem strávit nějaký čas s manželkou, aniž by nás rušila banda hormony zmítaných puberťáků, takže jo, celkem dobrý," odpoví trenér Harris suše.

„Jasně." Zasměju se, ale jsem tak napjatý, že ze sebe vyrazím jen krátký, trhaný zvuk.

A vůbec nepomůže, když si trenér dlouze, hlasitě povzdechne.

„Poslyš, Freddericu…"

„Jen příjmení," skočím mu do řeči a zeširoka se zazubím. „Tak to jsem musel něco pořádně posrat."

Zavrtí hlavou. „Mluvil jsem s Gavinsem. Prý ses mu neozval. Ani tomu agentovi, na kterého jsem ti dal kontakt."

Do prdele.

Jeff Gavins, generální manažer Dallas Stars, týmu NHL, se kterým mám podepsanou smlouvu. Trenér Harris do mě už nějakou dobu hučí, abych se mu ozval, stejně jako agentovi, kterého mi dohodil, a snaží se mi tak nabídnout možnost odejít dřív. Vím, že je to proto, že vidí, jak moc se na vysoké peru se studiem, ale stejně se nemůžu ubránit pocitu, že se mě chce zbavit.

Jenže nechápe, že mám důvod tu zůstat. A je příliš důležitý na to, abych se ho teď vzdal. Tentokrát si nevyberu snadnou cestu.

„Smlouva s Gavinsem začne platit, až dodělám školu. Strašně rád za něj budu hrát. *Po* Zmrzlé čtyřce."

„Freddy," zamumlá trenér Harris tiše a promne si oči, které vypadají, jako by si za celé dva měsíce volna vůbec neodpočinuly. „Vážně, vysoká není pro každého. V NHL jsi mohl hrát už v osmnácti."

Mohl. To je to podstatné.

Najednou mě začne svědit zátylek a kolena mi poskakují čím dál rychleji, zatímco přikyvuju.

„Jo, ale musím to udělat po svém."

Stejnou odpověď mu dávám poslední tři roky pokaždé, když to přijde na přetřes. Do čtvrťáku jsem se probojoval s odřenýma ušima a teď už musím všem dokázat, že to zvládnu.

„Dobře," povzdechne si. „Mám pro tebe dva prváky na křídle, na které budeš dohlížet. A pokud ty s Doughertym budete dál dělat ty svoje obvyklý hovadiny, myslím, že nás čeká dobrá sezona."

I tahle drobná pochvala stačí, abych se doopravdy usmál.

„Milerád budu dělat co největší bordel," opáčím a vstanu.

Trenér Harris nade mnou zavrtí hlavou, ale všimnu si, jak mu pobaveně zacuká v koutcích.

KAPITOLA 3

Rora

Převlékla jsem se už tolikrát, že je to vyloženě trapné, a přesto si pořád připadám směšně a nepatřičně, když ve třetím patře knihovny vystoupím z výtahu.

Bílá plisovaná tenisová sukně, levandulové tričko s krátkým rukávem a ve vlasech mašle stejné barvy, to jsem přesně já. Z nějakého důvodu je pro mě však poslední dobou čím dál těžší cítit se v tom sebejistě.

Volný stůl na učení najdu snadno. Během letního semestru tu bývá skoro prázdno, ale zrovna probíhá zkouškové, takže tu přece jen posedává pár skupinek studentů.

Klimatizace hlasitě hučí a její zvuk se rozléhá obrovským prostorem, jak se snaží bojovat s úmorným vedrem, které se dovnitř dere okny táhnoucími se přes celou stěnu a mizerně izolovanými zdmi. Nasadím si tedy sluchátka, otevřu Sadiin profil na Spotify a všimnu si playlistu s názvem *Amped Up*.

Spustí se hlasitá písnička od kapely, kterou jsem v životě neslyšela, a já sebou trhnu.

Přeskočím na další skladbu a začnu si podupávat ve svižném rytmu, když mi ve sluchátkách začne hrát Wet Leg.

A pak, jako ve scéně z filmu, nebo z jednoho z mých snů z prváku, vystoupí z rozevírajících se dveří výtahu Matt Fredderic.

Je stejně vysoký a urostlý, jak si ho pamatuju, a připomíná skvěle upraveného modela s náznakem rošťáctví, které mu v očích žhne jako zelené uhlíky. Je to jeho osobností, tím syrovým sex-appealem, který jako by z něj přímo odkapával, na ledě i mimo něj. Vždycky je oblečený tak dokonale, až se mi z toho zadrhává dech. Nikdy se neobjeví jen v teplácích a tričku jako většina ostatních sportovců, což mě z nějakého důvodu rozčiluje.

V létě se ovšem obléká vyloženě nemravně. Na širokých ramenou mu volně visí světle modrá lněná košile, rozepnutá o jeden knoflíček níž, než by si dovolila většina kluků, takže se mu opálená hruď leskne dokonce i pod zářivkami knihovny. Kraťasy, dost možná kratší než moje sukně, odhalují jeho svalnaté nohy. Na jednom stehně má tetování, kterého jsem si nikdy předtím nevšimla. Ze všech věcí na světě si vybral zrovna motýla.

Ukazuje tolik opálené kůže, až mi vyschne v ústech a musím sáhnout po lahvi s vodou. Jeho ostré rysy zjemňuje klukovský šarm. Vypadat takhle by snad ani nemělo být legální.

Cestou kolem jednoho stolu popadne opěradlo otočné židle, roztočí ji a mrkne na dívku, která na ní sedí. Ta se zachichotá a bez valného přesvědčení ho napomene. Její pokárání přijme s výrazem oblíbeného třídního šaška, kterému stejně všechno projde. Krátce přelétne očima místnost, jako by hledal, kam má vlastně jít.

Pak se ale jeho pohled upne na někoho jiného. Na dívku, která stojí na špičkách, natahuje se pro knihu v regále a roztřepený lem kraťasů se jí zařezává do tmavých stehen. Freddy se přes ni nakloní a vezme knihu, na kterou se snažila dosáhnout. Ona se opře zády o knihovnu, zatímco jeho ruka zůstane položená na polici nad ní.

A… začínám se trochu bát, že slintám.

„Ahoj," ozve se Rodger a já málem vyskočím ze židle. Byla jsem tak zabraná do sledování Freddyho, že jsem vůbec nezaregistrovala příchod svých kolegů.

„No paráda," zamumlá Tyler a sesune se na židli vedle mě. „Už je tady."

Udělá se mi trochu nevolno. Pocit viny, že takhle zírám na Freddyho, když mám možná pořád ještě něco jako přítele, se ve mně mísí se vzrušující touhou, kterou ve mně vyvolává už jen jeho přítomnost. Nedělá nic vyloženě sexuálního, jenže sny o něm mě pronásledují už celé roky.

„Říkala jsem ti, že sem chodit nemusíš," zamumlám, pořád trochu otrávená Tylerovou neschopností udělat to, o co ho požádám. Ale pomalu už si na to začínám zvykat.

Rodger tu být musí, aby Freddymu oficiálně předal materiály a probral s ním změnu plánu. Tylera k tomu ale rozhodně nepotřebuje. Vlastně by tu vůbec neměl být. Porušuje tím právo studenta na soukromí ohledně jeho studijních záležitostí.

Tyler se však jen zasměje. „Co je? Nechceš mě tady, abys mohla nerušeně vzdychat nad Mattem Freddericem?"

Protočím oči a lehce do něj šťouchnu ramenem.

„No tak, Roro. Neříkej mi, že ti pořád připadá sexy. Tenhle týpek by neprošel ani testem na pohlavní choroby, natož biologií pro prváky."

„Nech toho."

Tyler se nemýlí. Freddy má koneckonců určitou pověst. Jenže je to trochu složitější.

Vyslechla jsem o něm tolik historek, že by mi vystačily na celý život, a ani jedna nebyla špatná. Holky z něj šílí, ale nikdy jsem neslyšela jedinou hororovou historku o tom, že by některé zlomil srdce. Užijí si spolu, pak se vydají každý svou cestou. A všichni odcházejí spokojení.

Freddy si pořád povídá s dívkou u regálu a prsty jí kreslí obrazce po kůži pod lemem trička. Hledí na něj jako uhranutá, jako by ji svou krásou a charismatem hypnotizoval a ona mu ochotně podléhala.

Já mezitím sedím na židli jako přikovaná, dávám nohu přes nohu, zase je rozplétám a přeju si, abych si dneska nevzala sukni.

Moje neustálé vrtění jako by upoutalo Tylerovu pozornost, přejede mě pohledem od hlavy až k patě. Klouže z krátkých ponožek

s volánky až k levandulové mašli, která mi stahuje polovinu rozčepýřených kudrn z obličeje. Z jeho tváře vyčtu jasně patrný nesouhlas.

„Myslel jsem, že už jsi z tohohle stylu vyrostla," zamumlá potichu.

Tváře mi zahoří a najednou mám pocit, že mě všechno škrtí. Připadám si směšně a štve mě, jak snadno mě jeho slova rozhodí. Tylera miluju už celé roky a *vím*, že nesnáší, když se takhle oblékám. To on však rozhodl, že je mezi námi konec.

Tak proč ho prostě nedokážu ignorovat?

Bez jediného slova vyskočím, prudce odstrčím židli od stolu, popadnu batoh a málem zakopnu.

„Hej, kam jdeš?" zeptá se Rodger a poodjede na kolečkové židli stranou, aby mi udělal místo.

„Já… ehm, na záchod. Dostala jsem to," zalžu. „Prostě s ním projděte ten plán a řekněte mu, ať se se mnou sejde příští týden. Ve stejnou dobu na stejném místě, jo?"

Zmizím dřív, než mi kterýkoli z nich stihne odpovědět, a skoro běžím k chodbě s toaletami. Už držím v ruce telefon, abych napsala Sadie…

… když vrazím přímo do cihlové zdi.

Tou zdí je Matt Fredderic osobně.

„Promiň," vyhrknu, couvnu a málem se přerazím o vlastní nohy.

„V pohodě, princezno," zazubí se, lehce na mě mrkne, pak zvedne můj telefon ze země a prohlédne si ho. „Ani škrábnutí. Máš štěstí."

„Vypadá to tak," vyhrknu a zrudnu ještě víc. Neohrabaně po telefonu hrábnu a málem ho zase upustím. „Já… musím jít. Díky."

Myslím, že jsem v životě neutíkala tak rychle.

KAPITOLA 4

Freddy

Lehce sevřu pěsti a zmateně nakrčím obočí, zatímco sleduju, jak dlouhonohá brunetka sprintuje k východu jako olympijská běžkyně. Někdo jí strčí do cesty kancelářskou židli a ona se jí vyhne, i když s těma nohama, výškou a rychlostí by ji klidně mohla přeskočit. Vzápětí tvrdě narazí ramenem do zdi.

Možná až moc soustředěně pozoruju, jak se jí při běhu pohupuje bílá tenisová sukně. Líbí se mi, jak opáleně vedle ní vypadají její dlouhé nohy. Je vysoká a po zádech jí poskakují kudrny, volně svázané hezkou mašlí.

Něco mě k ní táhne a už se bezděčně otáčím, jako bych se ji chystal následovat.

Soustřeď se.

Jasně. Jsem tady z nějakého důvodu a už mám… Mrknu na telefon. Deset minut zpoždění.

Nechtěně chodím pozdě docela často. Což bude možná důvod, proč mi můj současný doučovatel Rodger, kterého mi přidělili, včera pozdě večer poslal e-mail, že se s ním musím ještě před začátkem semestru sejít, aby mě seznámil se svým nástupcem.

Možná mě všichni znají jako školní couru, chlapa, který vleze do postele s každou, ale doučovatele střídám ještě rychleji než holky. Což by ani tolik nevadilo, kdyby mi to pokaždé nerozhodilo režim. Už tak

dost bojuju s tím, abych si udržel přehled o školním rozvrhu a hokejových trénincích, natož když při každé změně doučovatele přidám nový den, čas a místo. Jak si to mám všechno pamatovat a dorazit tam, kde mám zrovna být?

Zamířím ke stolu v zadní části místnosti, kde jsem se s Rodgerem scházel celé léto, ale vzápětí se zarazím.

Když vidím scénu před sebou, zvedne se mi žaludek.

Na židli vedle Rodgera sedí rozvalený Tyler Donaldson.

Mám to „potěšení" znát Tylera Donaldsona už dva roky. Začal mě doučovat na konci druháku a pokračoval po většinu třeťáku, než mě loni na jaře přehodil k Rodgerovi. Tou náhlou změnou těsně před zkouškami mě pěkně podrazil. Je však pravda, že mi celé jeho doučování vlastně k ničemu nebylo a ani jednou mi nepomohl se studijními úlevami, na které jsem měl nárok. Až jsem si říkal, jestli o nich vůbec ví. Možná v mojí složce pořád něco chybí, stejně jako už od prváku.

Jenže pak Rodger začal letos v létě některé moje úlevy při doučování skutečně používat, aby mi pomohl zvládnout biologii na druhý pokus, a mně došlo, jak královsky se mnou ten kretén Donaldson vyjebal.

I teď mě pozoruje s tím samým úšklebkem, jako by ho štvalo už jen to, že existuju. Abych ho rozčílil, nasadím široký úsměv a přehnaně frajerským krokem zamířím k nim.

„Rodgere," kývnu na pozdrav. „Kdo je ten načančanej panáček?"

„Tyler," odpoví Rodger, jako obvykle příliš zabraný do telefonu. Tak moc, že mě představuje někomu, o kom dobře ví, že ho znám. Někomu, kdo mě rok doučoval.

Tyler přímo zuří, obličej má celý rudý, a můj předstíraný úsměv se díky tomu změní v naprosto upřímný smích.

„Vtipný, Freddericu," vyjede po mně. „Milý, že ses uráčil dorazit."

Naprosto ho ignoruju, opřu dlaně o stůl a nakloním se nad ně. „K němu se nevrátím, Rodgere. Radši zvládnu semestr bez doučování, jestli moje jediná další možnost…"

„Já tě doučovat nebudu," skočí mi Tyler do řeči. „Sedni si a zkus se dvě vteřiny soustředit, třeba tuhle schůzku zvládneme jako normální lidi."

Bohužel je chytrý, jen svoje geniální schopnosti využívá ke zlu a moc dobře ví, kam bodnout, aby to zabolelo. Ani zaboha mu však nedám najevo, že se mu to daří.

Posadím se naproti nim, zkřížím ruce na hrudi, jako bych se chtěl chránit, a neklidně podupávám nohou pod stolem. *Možná jsem měl přece jen běžet za tou holkou.*

„Propadl jsi z biologie. Zase," oznámí mi Rodger a natočí ke mně složku.

Než tomu dokážu zabránit, zrudnu směsicí studu a vzteku, když Tyler s jízlivým uchechtnutím zavrtí hlavou. Určitě tu vůbec nemusí být. Vsadil bych se, že existují školní předpisy, podle kterých se do mých studijních záležitostí nesmí plést.

Ale nechci nic rozmazávat. Jen si zbožně přeju odsud co nejrychleji vypadnout.

„Na podzim si ji zopakuješ," pokračuje můj zatím poslední doučovatel. „Ale teď už tě bude připravovat někdo jiný. Je skvělá. Postará se, abys prošel."

„Ona?" zamumlám.

„Jo," zasměje se Tyler. „Odteď tě bude doučovat holka. Myslíš, že zvládneš nechat ptáka v kalhotách dost dlouho na to, abys nepřišel o možnost hrát?"

„Myslíš, že se aspoň pět vteřin zvládneš nechovat jako kokot?" opáčím a zazubím se na něj. „Asi těžko, co?"

„Tak jo, Freddericu…"

„Nechte toho," zabručí Rodger. „Bolí mě z vás hlava." Otevře svou obnošenou brašnu a vytáhne další papír, tentokrát s novým rozvrhem doučování. „Tohle je předběžný rozvrh konzultací na první týden. Poprvé se s ní sejdeš příští týden tady a pak už si spolu domluvíte, kde se budete scházet dál."

„Nejlíp někde na veřejnosti," poznamená Tyler a významně si mě změří.

„Roztomilý," odseknu, popadnu papír a přeložím ho. „Ještě něco?"

„Jo," přikývne Rodger a posune ke mně sešitý svazek papírů. „Tvůj rozvrh na podzim. Už jsem ho prošel. Učitel na matiku stojí za hovno, takže se na to připrav, ale na biologii máš aspoň Tinleyovou…"

Mluví dál, ale já už neslyším ani slovo. Při zmínce jejího jména se mi srdce rozbuší tak hlasitě, až mi duní v uších. Předstírám, že si prohlížím rozvrh, ale jsem příliš vynervovaný, než abych se dokázal soustředit.

Slova na stránce se mi slévají před očima.

„Není otevřený ještě nějaký jiný kurz biologie?" přeruším ho, ani se neobtěžuju s omluvou. Rodger se podívá na Tylera, ale ten zavrtí hlavou.

„Ne," odpoví Rodger. „Všechny ostatní se ti kryjou s hokejem."

„A nemůžu si ji zapsat na jaře?"

„Tinleyová je skvělá," ozve se Tyler. „Je to naše šéfová. Nejlepší profesorka biologie, jakou tady máme."

„To je mi úplně u prdele, Donaldsone." Štve mě, že nedokážu potlačit úzkost v hlase a téměř prosebný tón. Radši to rychle zamaskuju podrážděním. Lepší znít naštvaně než vyděšeně. Nedej bože, aby si jeden z těch géniů dal dvě a dvě dohromady a došlo mu to, co už před lety docvaklo mně.

„Jak chceš." Protočí oči, odstrčí židli a posbírá si věci. „Já tady končím. Vyřiď si to s ním sám."

„Kdepak," prohlásí Rodger. Baví se o mně, jako bych tam ani nebyl. Sedím tam a čím dál víc si připadám jako dítě, o jehož osudu rozhodují rodiče. „Teď už je to na Shariffové."

Skoro ho nevnímám. Pořád se zoufale snažím vymyslet nějaké řešení.

Když se Tyler sebere a odejde z knihovny, Rodger se ke mně znovu otočí, podrbe se na hlavě a otráveně vydechne.

„Na příští semestr to odložit nemůžeš, Freddy," řekne o něco mírněji než předtím, když už je jeho kamarád pryč. „Co když zase propadneš? Pak nebudeš moct ani dostudovat. A co potom?"

Zavřu oči, snažím se zpomalit dech a přinutit se ke klidu. Koleno mi pod stolem poskakuje tak zběsile, až se celý třesu. *Má pravdu*, i když netuší, proč se tomu tak bráním. Buď tohle, nebo riskovat, že nedostuduju. A pak bych ty čtyři dlouhé roky trpěl úplně zbytečně.

To by na tebe byla vážně pyšná.

„Dobře," přikývnu, složím rozvrh a zastrčím ho k papírům na doučování. „Chápu."

„To dáš," ujistí mě Rodger s povzdechem. „Tvoje nová doučovatelka je skvělá. Bude se ti líbit."

KAPITOLA 5

Rora

„Musíš mi říct, jestli tě tahám moc, Roro."

Na zlomek vteřiny mi úsměv zkřiví bolestivá grimasa, ale zahlédnu se v zrcadle a rychle ji potlačím, než si Sadie něčeho všimne. Jsem až moc ráda, že to pro mě dělá, než abych jí přiznala, jak často mě zatahá za vlasy.

„V pohodě," ujistím ji vesele.

Sadie Brownová je moje nejlepší kamarádka už od prváku. No, vlastně moje jediná kamarádka, ale jakýmsi zvláštním způsobem mě uklidňuje, že v tom nejsem sama. Že i já jsem její jediná opravdová kamarádka.

V mnoha ohledech jsme se izolovaly od ostatních, ale nevyměnila bych jedinou vteřinu – všechen ten zmatek, chaos, její bratry, ani svoji osamělost. Kvůli tak věrné a silné kamarádce, jako je ona, bych si tím vším prošla znovu.

Večery jako tenhle si však dopřejeme jen vzácně. Obě pracujeme v Brew Haven, ale Sadie reprezentuje naši školu v krasobruslení a navrch má ještě další dvě práce. K tomu všemu se stará o svoje mladší bratry, takže skoro nikdy není doma.

Chybí mi, ale naprosto to chápu. Sama dobře vím, jaké to je starat se o druhé, a nikdy nedovolím, aby se pro ni naše přátelství stalo další přítěží. Můžu jí jedině pomáhat, kdykoli to jde.

Sadie drží mezi zuby sponku ve tvaru motýla a oběma rukama opatrně připíná další do stočeného pramínku mých kudrn. „Už jen chviličku."

„Vypadá to úžasně."

A myslím to vážně. Použila skoro všechny moje drobné různobarevné sponky, ale hlavně ty, které ladí s mým pruhovaným pleteným kompletem šeříkové barvy. Upletla jsem si ho sama už ve druháku, ale ještě jsem nenašla odvahu vzít si ho na sebe.

Znovu zkontroluju telefon. Pořád hlásí, že si Tyler moji zprávu přečetl před deseti minutami. Což znamená, že už mi rozhodně neodpoví.

RORA
Dneska jdu se Sadie na menší večírek.
Doufám, že ti to nevadí! Dámská jízda :)

TYLER
Nevypadá to, že bys mi dávala na výběr.

RORA
Budeš se zlobit, když půjdu?

TYLER
Jsi tam fakt jen se Sadie?
Pošli mi fotku.

A já mu ji poslala. Rychlou selfie v zrcadle, na které se nejistě usmívám a vedle mě se jako obvykle mračí moje spolubydlící v šedých hedvábných šatech.

TYLER
To je fuk. Dělej si, co chceš.

RORA
Tylere, prosím, jen si chci vyrazit se spolubydlící.

TYLER
Ok.

RORA
Nechtěla jsem tě naštvat. Promiň.

A od té doby nic.

„Možná bych neměla…"

Sadie mi přikryje pusu rukou a shora na mě vrhne přísný pohled, což je vzhledem k našemu výškovému rozdílu dost nezvyklé. Já měřím nějakých sto sedmdesát pět centimetrů a moje nejlepší kamarádka sotva sto padesát sedm, takže vedle sebe obvykle vypadáme docela komicky. I když Sadie Brownová se vždycky nese, jako by byla nejvyšší v místnosti.

„Přestaň. Dneska nechci nic takového slyšet," pronese pevně. Síla z ní přímo sálá a já se zoufale snažím nasát z ní co nejvíc. „Pěkně si spolu pustíme ABBU, v kuchyni si zahrajeme flip cup o panáky, a až budeš připravená, půjdeme na večírek. Budeme se bavit. A jestli k tomu Tyler bude mít nějaký kecy, ať přijde za mnou."

Při tom slavnostním slibu mě trochu zaštípou oči.

„Jo?" zeptá se.

„Jo."

• • •

Večírek je na mě trochu moc, ale Sadie se ode mě nehne ani na krok.

V tomhle obrovském domě bratrstva jsem ještě nikdy nebyla, zato Sadie sem na večírky chodí často – hlavně kvůli klukovi jménem Sean, který mi začíná být vážně nesympatický.

Teď sedíme dole mezi blikajícími světly a hlasitou hudbou, která z nějakého důvodu působí, jako by tu pořád dokola pouštěli stejných patnáct písniček v náhodném pořadí. Sadie sedí na opěrce pohovky, ale Sean ji naprosto ignoruje a baví se se svými kamarády. Tedy až na jeho ruku, která jí pořád přejíždí nahoru a dolů po lýtku.

Možná to Sadie nevadí, ale ten kluk nosí svoje frajerství jako drahé hodinky a neustále ho všem strká před nos. Připomíná mi Tylera a Marka a celou tu jejich partičku ze soukromé školy.

Nelíbí se mi to.

Moje nejlepší kamarádka vypadá příšerně znuděně. Vesele se na ni zašklebím, trochu rozjařená skořicovou whisky, která mi koluje tělem. Sadie se pousměje, což je samo o sobě téměř nadlidský výkon, pak ze sebe setřese Seanovu ruku a zamíří ke mně.

„Nechceš si něco zahrát?" křikne přes hudbu. „Říkali, že se v kuchyni hraje beer pong."

Přikývnu, zvednu se z pohovky naproti ní a v botách na podpatku trochu zavrávorám. Sadie si odfrkne a chytne mě kolem pasu.

„Určitě jsi v pohodě, Roro?"

S blaženým úsměvem na tváři opět přikývnu, protlačím se do přeplněné kuchyně a hned při příchodu si vezmu jednoho z nabízených panáků.

Na okamžik se cítím svobodná. Osvobozená od všeho, co bolí. Alkohol mi uvolní svaly a zaplaví mě jako radost napumpovaná přímo do žíly. Je to příjemný pocit, i když uměle vyvolaný a pomíjivý.

„Vlastně," zachichotám se a přitáhnu si Sadie k sobě. „Pomůžeš mi najít záchod?"